

lighed prægede debatterne. Dette var dog ikke ensbetydende med, at meningerne ikke kunne brydes i landstingssalen. Også her er der fremsat udtalelser, som ikke savnede noget i retning af tydelighed. Men jeg tror med føje at kunne hævde, at sådanne mere fyndige indslag i diskussionen altid var båret af ønsket om at nå frem til de bedst opnåelige saglige resultater, og selv en lidt tilspidset meningsudveksling sluttede oftest med udtryk for gensidig forståelse og hensyntagen.

Det er denne landstingstone, jeg vil fremhæve som noget særegent og meget værdifuldt i rigsdagsarbejdet. Det var jo ikke alene her i salen, i denne smukke, lyse sal, den gjorde sig gældende. Under udvalgsarbejdet, i partimøder, ved kammeratligt samvær, overalt, hvor vi mødtes, har vi fornemmet den. Denne stemning, kan jeg måske kalde den, var på een gang noget uhåndgribeligt og en realitet; den bragte os nærmere hinanden både politisk og menneskeligt, og derved banedes i mange tilfælde vejen for en vanskelig sags løsning.“

Formanden sluttede med at udtale:

„Det er mit oprigtige ønske, at Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953 må blive til lykke for vort land, og idet jeg giver udtryk for min faste tro på, at det danske folk med den nye forfatning har fået et fuldt betryggende grundlag for sin fremtidige deltagelse i ordningen af rigets vigtigste anliggender, slutter jeg da dette, landstingets sidste, møde.“

Angående forfatningsændringen henvises iøvrigt til afsnittet Danmarks Riges Grundlov (side 69), i hvilket der er gjort rede for grundlovsforslagets fremkomst og behandling på rigsdagen samt for resultatet af folkeafstemningen.